

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 284/2020-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Timkom, advokátska kancelária, Hlavná 23, Prešov, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva zaručeného v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 3/2020 a jeho uznesením z 28. januára 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého postupu a rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva zaručeného v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 3/2020 a jeho uznesením z 28. januára 2020.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru Prešov-Sever pod ČVS: ORP-1592/SE-PO-2019 z 22. decembra 2019 trestne stíhaný pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

3. V uvedenej trestnej veci bol sťažovateľ uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 33 Tp 169/2019-14 z 23. decembra 2019 vzatý do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ riadny opravný prostriedok, na základe ktorého krajský súd uznesením č. k. 5 Tpo 3/2020-24 z 28. januára 2020 doplnil podľa § 194 ods. 3 Trestného poriadku uznesenie okresného súdu z 23. decembra 2019 o výrok, ktorým podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil.

5. Sťažovateľ je presvedčený, že krajský súd o jeho sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu č. k. 33 Tp 169/2019-14 z 23. decembra 2019, smerujúcej proti jeho vzatiu do väzby nerozhodol (v rozpore s ustanovením § 192 ods. 3 Trestného poriadku) v lehote 5 pracovných dní od doručenia spisu, resp. nerozhodol vôbec. Navyše, aj vo zvyšnej časti krajský súd podľa sťažovateľa rozhodol v priamom rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku, keď *„výrok, ktorý je pre absenciu výroku vo vzťahu k samotnému predmetu konania o sťažnosti, v rozpore so zásadou formálnej logiky (vzhľadom na absenciu samotného rozhodnutia o... sťažnosti), čo do právnych dôvodov odôvodnil ustanovením, ktoré sa v Trestnom poriadku ani nenachádza“*. Podľa sťažovateľa tak nebolo ústavne konformným, ani iným spôsobom rozhodnuté o jeho sťažnosti, keďže krajský súd len doplnil jeden výrok a sťažnosti ako celku, teda ako takej sa *„vo výroku vôbec nevenoval“*.

6. Z tohto sťažovateľ vyvodil, že je *„väzobne stíhaný na základe rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie z decembra 2019, ktoré však nie je právoplatné a zákonné lehoty už márne uplynuli“*. Je presvedčený, že krajský súd o jeho sťažnosti proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa rozhodol procesne nesprávne, a to spôsobom, ktorý je v *„príkrom rozpore s Trestným poriadkom, Ústavou a Dohovorom a teda spôsobom, ktorý je ústavne neudržateľný“*. Pretože krajský súd sťažnosť sťažovateľa nezamietol, je podľa neho dôvodné konštatovať, že boli porušené jeho práva na spravodlivý proces, na obhajobu a na osobnú slobodu.

7. Podľa sťažovateľa *„Výrok rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti, ktorý v danom prípade absentuje, musí objektívne existovať v reálnom čase, v momente keď súd reálne rozhodne, lebo iba tak je súdne rozhodnutie dôvodné, zahŕňa všetky relevantné argumenty premietnuté do odôvodnenia. Nedostatky výroku nemožno napraviť dodatočne tak, že súd k jednému okamihu rozhodne bez výroku a následne s kratším alebo dlhším odstupom výrok doplní. Právne normy SR síce dovoľujú čo do rozsahu odôvodnenia orgánu rozhodujúcemu o väzbe nedať odpoveď na všetky relevantné otázky, no absencia výroku rozhodnutia o väzbe je vysloveným popretím základných práv obvineného, keďže jedine výrok je právne záväzný.“*

8. Sťažovateľ dodáva, že ak sťažnostný súd chcel doplniť rozhodnutie súdu prvého stupňa o výrok, že väzbu sťažovateľ nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka, nemal tak urobiť podľa ustanovenia § 193 ods. 3, ktoré neexistuje, ale podľa § 194 ods. 3 Trestného poriadku, pritom mal samostatným výrokom rozhodnúť, ako sa vysporiadal so sťažnosťou, ktorú sťažovateľ riadne podal a odôvodnil.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie takto nálezhom rozhodol:

„1. Právo [REDAKOVANÉ]... podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn.: 5 Tpo/3/2020 a jeho uznesením z 28. 01. 2020 porušené bolo.

2. Krajský súd Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo/3/2020 postupom a uznesením z 28. 01. 2020 porušil základné práva [REDAKOVANÉ]... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

3. Zrušuje sa Uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 5 Tpo/3/2020 z 28. 01. 2020 v celom rozsahu a vec sa vracia na ďalšie konanie.

4. Krajskému súdu Prešov sa prikazuje prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu.

5. Krajský súd Prešov je povinný uhradiť sťažovateľovi do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Martin Timka.“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,...

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,...

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

16. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5, v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva zaručeného v čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 3/2020 a jeho uznesením z 28. januára 2020, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu o jeho vzatí do väzby nerozhodol zákonom predpísaným spôsobom, a to samostatným výrokom.

17. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

18. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

21. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:..

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;...

22. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani

mimoriadnou opravnou inštanciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III. 1 K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru

23. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že v napadnutom rozhodnutí krajského súdu absentuje výrok, ktorým by konajúci všeobecný súd rozhodol o jeho riadnom opravnom prostriedku proti uzneseniu okresného súdu o vzatí sťažovateľa do väzby (konkrétne o jej zamietnutí), čo má podľa jeho presvedčenia za následok porušenie základného práva na osobnú slobodu.

24. Ústavný súd vo vzťahu k námietke sťažovateľa poznamenáva, že v minulosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy už rozhodoval o rovnakej otázke ako ju nastolil sťažovateľ a to v súvislosti s namietaným porušením tých istých alebo obdobných základných práv. V uznesení II. ÚS 108/2017 z 9. februára 2017 však samotnú absenciu výroku, tak ako to vo svojej ústavnej sťažnosti prezentoval sťažovateľ, nehodnotil ako neprípustný zásah do základného práva na osobnú slobodu. Podstatným pre rozhodnutie ústavného súdu bolo, či rozhodnutie krajského súdu ako také a postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal boli ústavne akceptovateľné a zlučiteľné s obsahom základných práv, porušenie ktorých bolo namietané.

25. Z týchto hľadísk ústavný súd pristúpil k preskúmaniu uznesenia krajského súdu č. k. 5 Tpo 3/2020-24 z 28. januára 2020.

26. Za nie bezvýznamnú ústavný súd považoval hneď v úvode odôvodnenia označeného rozhodnutia uvedenú okolnosť, že nadriadený súd považoval sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 33 Tp 169/2019-14 z 23. decembra 2019 z časti za dôvodnú.

27. Po preskúmaní formálnych, ako aj materiálnych podmienok väzby krajský súd ustálil, že všetky relevantné ustanovenia procesnoprávneho predpisu, ktorým sa konanie riadilo (Trestného poriadku), boli orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom nižšieho stupňa rešpektované a dodržané, a na základe dovtedy vykonaného dokazovania považoval za preukázané dôvodné podozrenie, že skutok sa stal, vykazuje znaky trestného činu a mal sa ho dopustiť sťažovateľ.

28. Následne nadriadený súd reagoval na námietky sťažovateľa týkajúce sa naplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu, pre ktorý je stíhaný (najmä jeho objektívnej stránky).

29. K existencii dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa krajský súd stotožnil s názorom okresného súdu, ktorý ho odôvodnil skutočnosťou, že sťažovateľ sa *„mal dopustiť skutku pod vplyvom pervitínu, kedy je jeho správanie nevyspytateľné, že v minulosti bol priestupkovo riešený pre priestupok na obdobnom skutkovom základe, že jeho agresivita sa pod vplyvom omamných látok stupňuje, a že sa poškodenej vyhrážal zastrelením za situácie, že je aj držiteľom strelnej zbrane. Z uvedeného sudca pre prípravné konanie vyvodil dôvodnú obavu, že v prípade ponechania obvineného na slobode, by mohol obvinený dokonat' skutok, ktorým hrozil, alebo by mohol pokračovať v trestnej činnosti.“*

30. Za vecne správny považoval sťažnostný súd aj záver okresného súdu o nemožnosti nahradenia väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka, a to s ohľadom na osobu sťažovateľa a v tom čase aktuálne štádium trestného konania. Krajský súd dodal, že možnosť nahradenia väzby bol vážne spochybnený nielen osobnosťou sťažovateľa, ako ju popísal okresný súd, ale aj jeho dovtedajším životom, keď sa proti

poškodenej už v minulosti dopustil obdobného skutku, ktorý bol predmetom priestupkového konania. Sťažnostný súd vzal tiež do úvahy, že sťažovateľ bol „9-krát priestupkovo riešený na úseku dopravy“, to vyhodnotil tak, že u sťažovateľa ide o osobu, ktorá nedodržiava normy spoločenského spolunažívania a ide o osobnosť náchylnú k porušovaniu právnych noriem. Tieto zistenia vo svojom súhrne v spojení s protiprávnou činnosťou, ktorá bola predmetom vyšetrovania, zakladali podľa krajského súdu záver, že ani dohľad probačného a mediačného úradníka by nebol účinným opatrením, pretože so zreteľom na správanie sa obvineného – sťažovateľa, ktorý opakovane porušuje právne normy, ho probačný a mediačný úradník nemôže sústavne osobne kontrolovať.

31. Za dôvodnú krajský súd považoval sťažnosť sťažovateľa v časti namietanej absencie výroku o nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka v rozhodnutí súdu prvého stupňa, a preto sám nadriadený súd podľa § 194 ods. 3 Trestného poriadku tento výrok doplnil.

32. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia uznesenia krajského súdu č. k. 5 Tpo 3/2020-24 z 28. januára 2020, je zrejmé, že konajúci súd sa všetkými pre rozhodnutie o osobnej slobode sťažovateľa relevantnými tak právnymi, ako aj skutkovými otázkami zaoberal a dal na ne jasné, zreteľné, zrozumiteľné a dostatočne presvedčivé odpovede, v ktorých ozrejmil pre posudzovanú vec podstatné skutočnosti.

33. Vo vzťahu k primárnej námietke sťažovateľa, že krajský súd v napadnutom uznesení nerozhodol samostatným výrokom o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ústavný súd (podobne ako v už spomínanom uznesení II. ÚS 108/2017 z 9. februára 2017) konštatuje, že krajský súd v posudzovanej veci postupoval podľa § 194 ods. 3 Trestného poriadku, v zmysle ktorého ak nedostatok spočíva v tom, že v napadnutom uznesení niektorý výrok chýba alebo je neúplný, môže nadriadený orgán bez toho, aby vyslovil zrušenie napadnutého uznesenia, buď ho sám doplniť, alebo uložiť orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby o chýbajúcom výroku rozhodol alebo neúplný výrok doplnil. Citované ustanovenie § 194 ods. 3 Trestného poriadku pritom systematicky nadväzuje na § 194 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý sa vzťahuje na situáciu, keď

nadriadený orgán sťažnosť podanú proti rozhodnutiu orgánu nižšieho stupňa nezamietne podľa § 193 Trestného poriadku (k tomu pozri napr. I. ÚS 42/2014).

34. V kontexte uvedeného podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach posudzovanej veci neobstojí argumentácia sťažovateľa, že v dôsledku chýbajúceho výroku o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu v napadnutom uznesení krajského súdu *„nebolo ústavne konformným, ani iným spôsobom, rozhodnuté o... sťažnosti, keďže KS PO... o sťažnosti ako takej sa vo výroku vôbec nevenoval“*, a rovnako ani tvrdenie, že sťažovateľ je *„de facto k dnešnému dňu väzobne stíhaný na základe rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie z decembra 2019, ktoré však nie je právoplatné a zákonné lehoty už márne uplynuli“*.

35. Poukazujúc na odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, z ktorého je zrejmé, že tento sa riadne zaoberal sťažnosťou sťažovateľa, reagoval na všetky jeho podstatné výhrady a opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie okresného súdu doplnil o výrok, ktorým nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka, ústavný súd uzatvára, že krajský súd po preskúmaní uznesenia okresného súdu, ktorým prvostupňový súd vzal sťažovateľa do väzby, ústavne konformným spôsobom dospel k záveru, že nedostatok rozhodnutia prvostupňového súdu spočíva len v chýbajúcom výroku podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a preto ho napadnutým uznesením postupom podľa § 194 ods. 3 Trestného poriadku bez zrušenia rozhodnutia okresného súdu doplnil. Z napadnutého uznesenia tak možno vyvodíť, že krajský súd považoval sťažnosť sťažovateľa za dôvodnú iba v časti namietanej absencie výroku o nenahradení väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka v rozhodnutí okresného súdu.

36. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na zaužívanú rozhodovaciu prax všeobecných súdov v trestných veciach, keď v prípade čiastočnej dôvodnosti opravného prostriedku nadriadený súd už tento opravný prostriedok v jeho nedôvodnej časti samostatným výrokom nezamietol, a to či už ide o odvolanie proti meritórnemu rozhodnutiu [napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 6/2015 z 3. februára 2015, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu

a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „zbierka stanovísk“) č. 7/2015; rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 28/2009 z 18. augusta 2009, publikovaný v zbierke stanovísk č. 06/2009], alebo o sťažnosť proti procesnému uzneseniu (napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 10/2017 z 30. marca 2017, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 Tos 56/2014 z 18. júla 2014, uznesenie toho istého súdu sp. zn. 5 Tos 56/2016 z 28. júna 2016, uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23 Tos 76/2017 z 19. júla 2017 a sp. zn. 23 Tos 108/2018 z 25. júla 2018 a pod). Samotná absencia výroku o zamietnutí čiastočne dôvodnej sťažnosti sťažovateľa preto sama osebe nemôže mať z hľadiska ústavnej konformity napadnutého uznesenia krajského súdu rozhodujúci význam (m. m. IV. ÚS 138/2013).

37. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že nepopiera existenciu rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré obsahujú okrem doplnenia chýbajúceho výroku podľa § 194 ods. 3 Trestného poriadku aj výrok o zamietnutí riadneho opravného prostriedku strany trestného konania proti rozhodnutiu súdu nižšieho stupňa, t. j. tak ako to predostiera sťažovateľ, avšak tu je potrebné poukázať na ustálený právny názor, podľa ktorého ústavnému súdu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zveruje práve najvyššiemu súdu, resp. jeho plénu a kolégiám, keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu a jednotného používania zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá najvyššieho súdu sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a ich používania tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov (strán) súdnych konaní. Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody. Keďže ale ústavný súd v prípade napadnutého uznesenia prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom

prípade argumentáciu sťažovateľa za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné toto rozhodnutie hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

38. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že postup a rozhodnutie krajského súdu v napadnutom konaní nevykazuje znaky popretia zmyslu a účelu vo veci aplikovaných právnych noriem, keďže uznesenie okresného súdu č. k. 33 Tp 169/2019-14 z 23. decembra 2019 o vzatí sťažovateľa do väzby v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 5 Tpo 3/2020-24 z 28. januára 2020, ktoré nadobudli právoplatnosť práve 28. januára 2020, predstavujú ako jeden celok dostatočný zákonný podklad pre pozbavenie sťažovateľa jeho osobnej slobody.

39. Pokiaľ ide o nesprávne označenie príslušného ustanovenia Trestného poriadku vo výroku napadnutého uznesenia krajského súdu (§ 193 ods. 3 namiesto § 194 ods. 3), na základe ktorého doplnil prvostupňové rozhodnutie o ďalší výrok, ústavný súd toto považuje za zrejmu chybu pri písaní (o čom svedčí aj v závere odôvodnenia predmetného rozhodnutia správne označenie ustanovenia § 194 ods. 3 Trestného poriadku), ktorá rozhodne nemá žiaden potenciál spôsobiť ústavnú nekonformnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu spočívajúcu v neprípustnom zásahu do základných práv sťažovateľa. Navyše, ide o odstrániteľné pochybenie, nápravu ktorého mohol a môže iniciovať aj samotný sťažovateľ.

40. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 5 Tpo 3/2020-24 z 28. januára 2020 a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, na jednej strane a obsahom sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy (čl. 17 ods. 2 a 5) a práva podľa dohovoru [čl. 5 ods. 1 písm. c)] na strane druhej neexistuje príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol rozhodnúť o ich porušení, a preto túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III. 2 K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva zaručeného v čl. 36 ods. 1 listiny

41. Sťažovateľ v ďalšom namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo tiež k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej sú ustanovenia čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny (garantujúce právo na súdnu ochranu a právo na rovnosť účastníkov súdneho konania) *ratione materiae* aplikovateľné len na rozhodovanie súdu vo veci samej, nie však na rozhodovanie vo väzobných veciach, ktorému sa poskytuje ústavná ochrana prostredníctvom ustanovení čl. 17 ústavy, ako aj prostredníctvom ustanovení čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. II. ÚS 10/2016, I. ÚS 124/08, II. ÚS 60/08, III. ÚS 135/04, IV. ÚS 397/2010 atď.).

42. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny uznesením vydaným v konaní o osobnej slobode, na ktoré sa označené články ústavy a listiny vecne nevzťahujú, ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III. 3 K zákonom ustanoveným náležitostiam ústavnej sťažnosti

43. Napokon neuniklo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepripojil plnomocenstvo výslovne udelené zvolenému advokátovi na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Z predloženej plnej moci signovanej 23. decembra 2019 nepochybne vyplýva, že sa vzťahuje najmä na trestné konanie, ale rozhodne nespĺňa dikciu § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože v nej nie je výslovne uvedené, že je udelená aj na konanie pred ústavným súdom. V dôsledku uvedeného prichádza do úvahy odmietnutie ústavnej sťažnosti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

44. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že možnosť vyzvať sťažovateľa na odstránenie tohto nedostatku jeho ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde nevyužil, keďže by to bolo neúčelné a nehospodárne. Ani prípadné doplnenie plnej moci by neprinieslo pre sťažovateľa vecne iný výsledok konania.

45. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu